

ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1898. Выдано 10. Листопада. Ч. XIII.

Ч. 69. Ч. 616/орд.

Лист пастырскій цѣлого Епископату Австрійского по поводу 50-лѣтного ювилея панованя Ихъ Величества Цѣсаря Францъ Іосифа I.

Архіепископы и Епископы Австріи

ВѢРНЫМЪ СВОИХЪ ДІЕЦЕЗІЙ

миръ, привѣтъ и благословеніе въ Іисусѣ Христѣ Господѣ нашемъ!

Возлюбленй о Господѣ!

Мы надѣяли ся въ тôмъ роцѣ зъ Вами обходити торжественно великій, радостный праздникъ, и забирали ся, щобы Васъ до достойного обходу тогоже завôзвати.

Се бо передъ 50-лѣтами дня 2. грудня 1848 р. совершило ся въ княже-ско-архіепископской палатѣ въ Оломунци достопамятне событіе, котре для судьбы австрійского Цѣсарства принесло благословеніе. Цѣсаръ Фердинандъ зложивъ корону и скиптръ, а найбôльше управненый до наслѣдія престолу, Архикнязь Францъ Кароль, перенѣсъ свои права на свого найстаршого Сына, котрый тогожь дня яко Цѣсарь Францъ Іосифъ I. вступивъ на старинный, славный престолъ Габсбургôвъ.

Бувъ то поважный и небезпечный часъ, коли молодый Володѣтель взявъ скиптръ державы въ свои руки. Основы монархіи були сильно всколебанй, всюди кипѣли политичнй пристрасти, роздуванй ворохобниками, а пригнобленє, яке тогды выкликували въ умахъ, тлумило надѣю на супокôйнй дни и вспиняло працю надъ великими задачами державы.

Въ тыхъ бурливыхъ часахъ покликало Провидѣнє Боже нашого высокого Монарха на тронъ, загроженый небезпеченьствами. Сильною рукою обнявъ молодый Володѣтель скиптръ, съ повною надѣєю на Бога, и съ сильною, живою вѣрою въ будучнôсть Австріи. Тую сильну вѣру высказавъ Онъ сейчасъ на вступѣ

свого панованя въ манифестѣ, въ котрôмъ выявляє сильну волю, що на основѣ правдивои свободы, на основѣ рôвноуправненя всѣхъ народôвъ державы и зрôвнаня всѣхъ горожанъ передъ закономъ, якъ такожь при участи заступникôвъ народа въ законодавствѣ, має на ново повстати ôтчина въ старôй величи, але въ ôдновленôй силѣ, яко непохитна будова въ бурливыхъ часахъ и просторе мешкане для рôжно-язычныхъ племенъ, котрй пôдъ скиптромъ Нашихъ Предкôвъ ôтъ столѣтій обнимає братній союзъ.

Пятьдесять лѣтъ минуло ôтъ того часу. Великй подѣи, тяжкй, повнй небезпечности вôйны, далеко сягаючй политичнй змѣны принесло старôй, сильнôй монархіи пôвстолѣтє, на котре народы Австріи ôтъ часу того вступленя на Престолъ споглядаютъ, але вложило на ню такожь деякй болеснй жертвы. Но всѣ тй приключеня, всѣ тй внутреннй и внѣшнй борбы, перемѣны и испытаня, успѣхи и радости творили связь, котрою Провидѣне Боже тогоже дня, 2. грудня 1848 р. сполучило Цѣсаря Францъ Іосифа I. разомъ съ народомъ щоразъ тѣснѣйше, сильнѣйше и бôльше нерозривно.

Коли вѣрнй народы Австріи повнй веселои надѣи въ тôмъ дни молодого Цѣсаря витали, то маютъ они теперь по упливѣ 50. лѣтного панованя тымъ бôльше причины, щобы почтительно выявити Вседостойнѣйшому Монархови чувства найщирѣйшои подяки за неутомимый трудъ и печаливôсть, якй Єго Величество черезъ 50. лѣтъ посвящали для добра своихъ народôвъ, за правдиву батькôвску любовъ, оказану монархіи и народамъ черезъ пôвъ столѣтя въ найвѣрнѣйшôмъ пожертвованю. И дѣйстно вже въ протягу сего року народы и краѣ Австріи зъ славнымъ соревнованємъ взяли участь въ оказаню вдячнои любвы рôжнородними обходами, особливо же — ôтповѣдно желаню Найдостойнѣйшого Монарха — заснованємъ розличныхъ фундацій на добродѣйнй загально пожиточнй цѣли. Но мы не заспокоилибы справедливыхъ ожиданъ, якй нашъ Высокодостойный Монархъ въ тôмъ ювилейнôмъ роцѣ плекавъ, колибы мы, такъ якъ Ôнъ самъ не памятали на тую правду, що „Всяко даяніє благо и всякъ даръ совершенъ свыше єсть“,[1]) и що „Аще не Господь сохранитъ градъ, всує бдѣ стрегій“.[2])

Длятого, Возлюбленй о Господѣ, мали Мы намѣръ кликати Васъ до жертвенникôвъ, щобы Вы тутъ разомъ зъ нами подяковали Господу Богу за покровительство зъ якимъ Ôнъ такъ наглядно надъ тымъ такъ дорогимъ житємъ чувавъ: щобы Вы зъ нами вспôльно зложили подяку за все добро, яке Ôнъ черезъ панующого надъ нами Цѣсаря Ювилята своимъ народамъ оказувавъ, и щобы Вы поручили и на дальше опѣцѣ Всевишнього щастє и добре поводженє Єго и Найвысшого панующого Дому. Такъ сегорôчный Ювилей домагає ся взнеслого церковного торжества, длятого не може туть обôйти ся безъ найбôльшого и найвзнеслѣйшого заявленя радости, любови и вдячности. Бо очи Найдостойнѣйшого Ювилята були всегда въ уплынувшихъ 50-ти рокахъ звернені къ Богу, Єму передовсѣмъ вôддававъ Ôнъ честь, у Него шукавъ Ôнъ помочи и порады въ многихъ и тяжкихъ рѣшеняхъ що до добра своихъ народôвъ „Я уважаю собѣ то за честь“ — такъ высказує Ôнъ публично — „дѣломъ вызнавати мою вѣру и надѣю на Того, черезъ котрого царѣ царствуютъ“.

Якъ отже Достойный Ювилятъ самъ въ покорнôй вѣрѣ и повнôмъ упованю ожидавъ и умолявъ свѣтла и силы отъ „Отца свѣтовъ“, такъ само належитъ

[1]) Яковъ I. 17. [2]) Псаломъ 126, 1.

ся и намъ спѣшити въ Єго Ювилейный день къ жертвенникамъ Царя Небесного и молити Єго щобы крѣпивъ нашого Цѣсаря, потѣшавъ Єго сердце, и даровавъ Єму то щастє щобы вже тутъ тѣшивъ ся плодами и нагородою за 50 лѣтный хвалѣ Божой и добру народôвъ посвященый трудъ. А коли мы собѣ за цѣль поставили тоє велике Ювилейне свято, молитвами благодарствеными и просительными праздновати, то памятали на приказъ Господа Бога, котрый въ третôй книзѣ Мойсея приказуе: „и освятите лѣто пятьдесятоє [1]) Такъ мы собѣ укладали и мали надѣю съ вами черезъ зъужиткованє благодатныхъ средствъ св. Церкви, тоє рѣдке свято обходити.

Але о горе! страшный допустъ станувъ на перешкодѣ и знищивъ нашѝ святочнѝ радости. Се бо ôдъ руки злобного убійника скôнчила житє Найвѣрнѣйша подруга Найдостойнѣйшого Ювилята Наша любезнѣйша Цѣсарева Єлисавета и сей смертный ударъ прошибъ такожь глубоко серце Найяснѣйшого Пана. Якъ же моглибы мы споглядаючи сумнымъ окомъ въ могилу, въ котрôй мы похоронили тôлько що тлѣннѝ останки любимой Матери всѣхъ народôвъ державы, праздновати веселѝ празники? якъ моглибы мы мати надѣю взбудити веселе розположенє въ серцю Найдостойнѣйшого Ювилята, котре то єще закровавлене раною завданою рукою убійника дня 10 вересня?

Нѣтъ Возлюбленѝ о Господѣ! мы не можемо ани Вашому ани нашому сердцю насилія робити, и не можемо запрошувати до радости теперь, коли ще все грозою и смуткомъ переповнене. А все таки хотя радôсть передъ жалобою уступити и замовкнути муситъ, має житє бôльше права вôдъ смерти, котрыхъ и страхъ смерти знищити не зможе. Такожь Єго Величество нашь Наймилостивѣйшій Цѣсарь не выпустивъ посередъ мракôвъ найсумнѣйшого нещастя родинного, обовязкôвъ, котрѝ на Него, старанность о добро державы накладає. Такъ такожь и мы не хочемо пôдъ вражѣнємъ страшного приключеня и грозы болестной втраты, пропустити цѣлкомъ зъ уваги тыхъ споминôвъ, котрѝ зъ днемъ 2-го грудня сполученѝ, и не можемъ замкнути ушей на тѝ наставленя, якѝ то важне событіє намъ именно для нашихъ часôвъ удѣляє. Св. Апостолъ Павелъ напоминає „творити молитвы моленія, прошенія, — благодаренія за Царя и за всѣхъ иже во власти суть, да тихоє и безмолвноє житіє поживемъ во всякомъ благочестіи и чистотѣ“. (Тимотей 2. 1.) Но мы идемъ за тымъ зазывомъ; не лише чувство любови и благодарности побуджає насъ до того, щобы мы Нашого Высокодостойного Монарха всегда вспоминали въ нашыхъ молитвахъ но такожь Церковне розпоряджєнє и побожный звычай обовязуютъ насъ до того. Въ благодарнôмъ узнаню вѣрности, привязаня и печаливости о святу вѣру, яку нашь Цѣсарь подôбно своимъ предкамъ всегда оказувавъ дѣломъ, поручає намъ св. Церковь вспоминати Єго Имя при св. Литургіи (Службѣ Божой) на Утрени, на Вечерни и въ прочихъ Богослуженяхъ на многихъ а многихъ мѣсцяхъ. Черезъ тоє хоче она всѣмъ, що въ нашôмъ Цѣсарю почитаютъ свого Монарха, пригадати, що Ôнъ печалитъ ся не тôлько о добро дочасне своихъ народôвъ, але такожь и о вѣчне, якъ Ôнъ то самъ высказуе тыми золотыми словами:

„Желанємъ Моимъ єстъ, щобы повѣренѝ Менѣ народы мали добра земскѝ а не утратили вѣчныхъ.“

Нашь Высокодостойный Цѣсаръ не залишивъ нѣякой способности, щобы

---

[1]) Левит XXV. 16.

публично и явно зазначити, якъ велику вагу кладе Ônъ на утримане успособленя религiйного у своихъ народôвъ и привязаня для Церкви и религiи, и якъ болестно Ônъ надъ тымъ жалѣе, коли привязанность до религiи и Церкви ослабляе ся, або цѣлкомъ заникае. Бо и ктожбы не хотѣвъ признати, що выконуване побожности, жива вѣра въ Бога, яко Найвыжшого Управителя, Наймудрѣйшого Законодавця, Найсправедливѣйшого Судiю, есть пôдставою порядку и ладу въ державахъ, пôдставою щастя народôвъ?

„Блаженъ языкъ емуже есть Господь Богъ Его" (Пс. 32, 12.) говоритъ псаломникъ. Щасливû тû народы, котрû въ свѣтлѣ вѣры ходятъ и котрымъ заповѣди Божû суть правиломъ публичного житя и личного ихъ поступованя! Где Найвысше Боже Величество узнае ся, тамъ никто не важитъ ся злочинно нарушити корону, котру Его заступникъ носитъ, бо силу и власть панованя отримавъ Ônъ ôтъ Бога. Якъ довго живою зôстае въ народахъ вѣра въ вѣчну ôтплату и справедливôсть, такъ довго позôстане межи ними спокôй и довѣрiе, такъ довго будутъ пристрасти въ карбахъ утриманû и такъ довго низке самолюбiе и несправедливый гнетъ не будуть роздирати, затроювати взаимныхъ ôтносинъ людей. Возмѣть лише тую вѣру зъ сердець народôвъ, а выкличете вôйну всѣхъ противъ всѣмъ, вы розрушите людску суспôльнôсть, знищите щасте народôвъ. Чижь-мы саме того не мусѣли въ сѣмъ Ювилейнôмъ роцѣ въ такъ страшный и болестный спосôбъ досвѣдчити?

Длятого не ма нѣчого бôльше потребного, нѣчего бôльше будуючого, якъ коли пануючû Самû дають своимъ пôдданымъ примѣръ привязаня до вѣры и совѣстного сповненя своихъ обовязкôвъ. Чи потребуемъ католикамъ Австрiи въ память приводити, якъ заявлявъ ся Найвысшiй Ювилятъ въ пôвстолѣтю свого панованя, яко вѣрный Сынъ св. католицкои Церкви? Чижь не видите вы свого Цѣсаря и Пана всегда на передѣ при церковныхъ торжествахъ и религiйныхъ вправахъ? при явнôмъ всенароднôмъ вызнаваню вѣры черезъ выповнене приписôвъ св. религiи? Чи не мавъ Ônъ все теплого сердця и отворенои руки, коли ходило о запомогу церковныхъ заведень и религiйныхъ цѣлiй? Все то есть въ сердцяхъ Австрiйскихъ католикôвъ незатертыми буквами выртте и длятого дякують они Ему, тому Найдостойнѣйшому Монархови въ день Ювилея зъ радостнымъ и вдячнымъ серцемъ.

Найкраснѣйшимъ отличiемъ христiяньского князя есть: оказувати ласки, боронити слабыхъ, улекшати нужду и убожество, оказовати прощене и лагôднôсть. Певно що Ônъ носить мечь на укаране злочинцѣвъ, щобы бояли ся тû, що зле дѣлаютъ. (Рим. 13, 4.)

Але где добро загалу вымагае всюда свобôдного выконаня справедливости, тамъ вступае Его лагôдне серце за помилованемъ.

Зъ героичнымъ самоотверженемъ прощавъ Ônъ, забувавъ также тяжкû провины противъ Монархiи и Династiи, и подававъ зъ готовостiю руку до згоды, до помиреня, и все старавъ ся лише о то, щобы добро своихъ народôвъ поперти и змаганя всѣхъ единити для величи и силы державы. Тому ôтъ Бога даному наклонови, охочо прощати и забувати, котрый безнастанно и всегда въ житю нашого Цѣсаря стрѣчаемо, завдячуе наша Монархiя не въ малôй мѣрѣ щасливый розвôй и добро народôвъ. — Якъ щасливыми булибы мы, а скорше якъ щасливымъ бувбы Найвысшiй Ювилятъ на нашôмъ Цѣсарскôмъ тронѣ, еслибы всѣ Его народы той высокiй примѣръ все передъ очима мали и той лагôдности и самоотверженя, того прощеня и забуваня, тои мудрои повздержностисти и

повнои взглядôвъ пôдчинености пôдъ загальне добро, ôтъ того свѣтло яснѣючого взôрця хотѣли учити ся.

А щожь маємъ Вамъ сказати о иншôй сторонѣ Єго лагôдного и добротливого серця, о Єго батькôвскôй любови для бѣдныхъ и терпячихъ. Где тôлько ходить о тоє, щобы нужду, чи то душевну, чи то тѣлесну злагодити, въ потребахъ и ударахъ судьбы скору помôчь подати, убожество злагодити, опущенымъ сиротамъ новый дôмъ родительскій засновати, недужнымъ и помочи потребуючимъ нѣжне и свѣдоме старанє придбати: тамъ всюды оказалось добре серце и щедра рука нашого Цѣсаря. Або чи маємъ Васъ повести до цѣсарскои палаты и показувати тысячѣ просьбъ вплываючихъ що дня зъ цѣлои державы?

Надъ всѣми спочиває Єго батькôвске око и ничь не єсть Єму болестнѣйшимъ якъ то, що не може всѣхъ задоволити. И длятого всѣ народы зрозумѣли бажаня Єго благодарного серця, коли краѣ, громады, товариства, корпорацiи всякого рода часто безъ всякого порозумѣня ся и таки въ однôй мысли зъ собою ревнують, щобы задля постôйнои памяти сего памятного року ювилейного закладати заведеня въ честь Ювилята, котрѣ призначено для бѣдныхъ, недужныхъ, опущеныхъ, коротко сказавши, потребуючихъ всякои помочи.

Тяжкимъ бременемъ тяжить корона на головѣ Найдостойнѣйшого Монарха. Богатый въ журбы и труды, повный тяжкои отвѣчательности єсть Єго денный трудъ. И що за трудъ! Ôнъ обôймає старанє о управу державы, котра обнимає различнѣ народы зъ различними вôдносинами. И щожь є програмою Єго панованя? „Австрія повинна бути покровителькою всѣхъ народôвъ“ — такъ звучить провôдна гадка Цѣсарска. „Австрія має бути великою ôтчиною, котра єсть покликана обняти всѣ свои рôжнороднѣ народы, якихбудь-бы они бесѣдъ уживали и то зъ рôвною справедливостію и зъ рôвною жичливостію, зъ рôвною старанностію о ихъ потребы и властивости. Такъ зазначує Ôнъ самъ въ однôй зъ бесѣдъ троновыхъ цѣль, котру хоче осягнути.

Наша монархія є великою родиною народôвъ, въ котрôй многѣ различнѣ народовости суть зъ собою сполученѣ „єсть то просторе мешканє для рôжнородныхъ племенъ“ — якъ сказано въ вступнôмъ манифестѣ Єго Величества.

Такъ єсть, возлюбленѣ о Господѣ! народы и народности нашои вспôльнои ôтчины, творять одну велику родину, а нашь Цѣсарь єстъ вспôльнымъ Отцемъ тои родины. Такъ задивляє ся самъ Достойный Ювилятъ „Я горджу ся тымъ и єсьмъ щасливый заразомъ, що можу уважати народы, якѣ тая держава обнимає, за мою велику родину“. Але такожь за таку родину повинни уважати ся Австрійскѣ народы бо такъ напоминавъ Найдостойнѣйшій Монарха заразъ на початку свого панованя: Якою будь бы бесѣдою послуговали ся народы тои великои державы то я маю надѣю, що всѣ они будуть уважати ся и окажуть ся вѣрными Сынами вспôльнои ôтчины“. Тѣ слова повнѣ любови означають досадно взаимни ôтносины т. є. розумѣнє народôвъ въ горѣ а вѣрнôсть Цѣсареви и любовъ ôтчины у долу. Але такъ, якъ въ малôмъ кружку родины, такъ такожь веде ся и въ великой родинѣ Австрійскихъ народôвъ. Рôжнороднѣ суть властивости народôвъ, различнѣ ихъ внѣшнѣ ôдношеня житєвѣ, на пôдставѣ котрыхъ має ихъ народне жытє розвивати ся. А мимо того довжни уважатись за одну родину, жити въ згодѣ побôчъ себе и разомъ трудити ся. „Но прійде врагъ и всѣя плевелы“ [1]) каже св.

[1]) Маѳ. 13. 25.

Євангеліє, и того досвѣдчаємъ межи собою. Выступаютъ интересы, котрѝ часто остро зъ собою стираютъ ся, змаганя, котри взаимно поборюютъ ся, жаданя. котри оправданѝ желаня другихъ обиджуютъ. Для того ходить о то, щобы и противнѝ интересы выро̂внати, противности злагодити, самолюбнѝ змаганя съ добромъ загалу погодити, коротко, щобы до супокойного розвитку всѣхъ поодинокихъ народо̂въ до удержаня и скрѣпленя вспо̂льной Монархіи причинити ся. Навѣрно Володѣтель сей державы потрѣбує особлившои мудрости, великои старанно все розважнои оглядности, незломнои вѣрности въ повненю обовязко̂въ, котра недасть ся змылити середъ всѣхъ трудностій а даже неповодженѣ въ змаганю до великой цѣли. Тожь Возлюбленѝ о Господѣ! кто може безъ подиву споглядати на Найдостойнѣйшу Особу нашого Цѣсаря Ювилята, котрого 50. лѣтне панованє передъ нашою душею пересуває ся зъ всѣми споминами на то, що О̂нъ намѣрявъ и осягнувъ, чого О̂нъ досвѣдчивъ и що перетерпѣвъ, ото взнеслый образъ непохитнои вѣрности въ обовязкахъ безвзглядного во̂дданя ся своѣй державѣ и своимъ народамъ, се правдиво героична вытревало̂сть во всѣхъ розличныхъ пригодахъ!

Не все свѣтило сонце щастя надъ тымъ 50-лѣтнымъ житємъ Пануючого. Не одинъ то разъ вдирала ся тверда и не умолима рука нещастя жестоко и болестно въ тоє житє.

О Возлюбленѝ о Господѣ! еще тече кровъ зъ той раны, найновѣйшои и найтяжшои, котру Єго Величеству и намъ задало страшне приключенє дня 10. вересня и разомъ зъ Нимъ еще проливаємъ слезы въ тяжко̂мъ смутку за нашою такъ нечаянно намъ выдертою Цѣсаревою.

Однакъ хоть и якъ тяжко страдало надъ тымъ Єго серце, хоть и якъ болесно жалѣвъ О̂нъ съ своими народами надъ тыми недослѣдимыми допустами Божими, хоть въ глубоко̂мъ жалю зъ причины послѣдного допусту, подавъ ся О̂нъ хвили чувства, що Єму Богъ въ то̂мъ житю нѣчого страшного не хоче заощадити, то середъ тыхъ всѣхъ ударо̂въ судьбы не стративъ О̂нъ нѣколи надѣѣ на Бога, нѣколи вѣры въ будучно̂сть Австріи, анѣ такожь въ тыхъ послѣдныхъ, сумныхъ дняхъ пристрашно̂й смерти своеи вѣрнои подруги житя. Такимъ стоитъ О̂нъ передъ нами и такимъ бувъ О̂нъ въ всѣхъ 50 рокахъ свого многими испитанями зазначеного панованя, хотяй декотрѝ нарѣкали и надѣю тратили, то мѣжь маловѣрными и безнадѣйныхъ выставала всегда геройска стать нашого Улюбленого Цѣсаря, котрого слово найбо̂льше зломанѝ силы на ново оживляло, котрого оглядна мудро̂сть найшла дорогу, щобы зъ розвалинъ старого утворити нове и котрого просвѣчуючій примѣръ до новои надѣєю прикрашенои працѣ загрѣвавъ. То єсть особливша ласка Божа, котрою Богъ серце нашого Цѣсаря поблагословивъ: нѣколи надѣѣ не тратити, и все надѣю мати, то єсть героична чеснота: нѣколи не уставати и все для силы державы и для добра народо̂въ працювати.

Нема прото такъ щирои подяки, щобы можь Бога достойно звеличити за ту ласку, що даровавъ нашо̂й отчинѣ въ часѣ великихъ и страшныхъ переворо̂въ саме сего нашого Цѣсаря Францъ Іосифа I.

Але якѝ то поважнѝ напо̂мненя даютъ тѝ примѣры и то успособленє народамъ Австріи якъ разъ въ нашихъ часахъ въ котрыхъ мы зъ причины деякихъ невзгодинъ и замѣшань вздыхаємъ, и котрѝ поминувше вже найновѣйше сумне приключенє притлумюютъ нашого Найдостойнѣйшого Монарха и такожь нашу власну Ювилейну радо̂сть и Єго Благородне серце журбою наповняютъ: Чижь не булибы намъ тѝ неспокои и невзгодины заощадженѝ, колибы Єго примѣръ и Єго

успособлене всюда наслѣдовано? Справедливôсть єсть цѣлію нашого Цѣсаря, а правду творити Єго радостію. Зъ далеко сягаючимъ взоромъ розважає Єго духъ, що Єго народамъ єсть пожиточне и вынаходитъ дороги, щобы и противнѝ интересы погодити, управненѝ жаданя заспокоити, споры полагодити, котрѝ упередженя, пристрасти и непорозумѣня запалюютъ. Кождому хоче дати Цѣсарь, що єсть и справедливымъ и слушнымъ и чого историчный розвитокъ домагає ся.

Всѣ однако повиннѝ памятати, що лише въ мирнôй злагодѣ и спôвдѣланю всѣхъ, щасте и поступъ поодинокихъ дасть ся осягнути. Добро цѣлости зависитъ ôтъ гармонiйного выобразуваня поодинокихъ членôвъ, але такожь и члены утримуютъ жите и силу ôтъ цѣлости. Щасливый розвитокъ поодинокихъ племенъ зависить ôтъ могучости и силы цѣлои Монархiи, котру вкрѣпити и въ повнôмъ блеску удержувати єсть безнестанною журбою нашого Цѣсаря. Такъ то Австрiйска держава народôвъ повинна межи державами Европы представляти красный мозайковый образъ въ котрôмъ всѣ части приналежне имъ мѣсце занимаютъ и такъ до красы цѣлости образа причиняютъ ся.

Щобы тую велику задачу сповнити, утрудняє и майже неможливымъ дѣлае се, що поодиноки члены безъ взгляду на добро цѣлости подносять свои жаданя и запôзнаютъ въ пристрастнôй борбѣ тоє, що державу сполучувати мае, яко конечнôсть до удержаня цѣлости. Зъ того заколоту, якiй насъ роздвоює и ослабляє, може спасти лише духъ христiяньскои справедливости и миролюбiя, котрыхъ доньконю єстъ сумирна згода.

„Правда возвыспаєтъ языкъ“ (Притч. 14, 34), читаємъ въ книзѣ Притчей, а „любовъ єсть союзъ совершеньства“ учить св. Павелъ въ посланiю къ Колосаємъ, (Кол. 3, 14.) Не ма протоє въ Австрiи бôльше патрiотичного дѣла, якъ въ любвѣ и справедливости до того стремѣти, щобы рôжнѝ народы спокôйно и згôдно побѣчь себе жили, и въ спокôйнымъ ревнованю оденъ другому и такъ цѣлости служити. То становить правдивый Австрiйскiй патрiотизмъ. Такъ оказавъ ся ôнъ уже часто въ тяжкихъ дняхъ въ перебѣгу исторiи, побѣдоносно и спасаючо: найже ôнъ и теперь зновъ затрiюмфує надъ незгодою и спорами, найже ôнъ помежи радостными заявами сего Ювилейного року и доказами любви и привязаня, буде найкраснѣйшимъ даромъ, котрымъ мы сердце ôтъ всѣхъ щиролюбленого Ювилята можемо звеселити. Вправдѣ не єсть нашою задачею мѣшати ся въ политичнѝ споры, судити надъ тымъ, що ся стало, и спорити надъ тымъ, що ся стати повинно. Але єсть то нашимъ, яко покликаныхъ проповѣдникôвъ св. Євангелiя, святымъ обовязкомъ, въ тôй грôзнôй и торжественнôй годинѣ, пôднести голосъ и предложити повѣренымъ намъ вѣрнымъ пôдставы св. Євангелiя, щобы они свѣтлый день нашого Цѣсаря гôдно обходили. — Кобыто сей вызначный день ставъ ся святомъ примиреня для народôвъ Австрiи, котрѝ теперь всѣ въ рôвнôмъ найпокôрнѣйшимъ почитаню и любови свого Цѣсаря Ювилята споглядаютъ, и котрыхъ що лишь теперь вспôльный смутокъ при тѣлѣ Матери державы зъ Єго Величествомъ сполучивъ. — Кобы то они не лише въ тôмъ (смутку) були одного сердця и однои мысли, але такожь въ рôвнôй єдности пôдпомагали благороднѝ намѣры и высоки цѣли, котрѝ Цѣсарь Ювилятъ въ проминувшихъ 50-ти рокахъ свого панованя все переводивъ, и черезъ тоєже заразомъутѣшили тяжко зранене сердце Єго!

О Возлюбленѝ о Господѣ, чи мы теперь оглянемъ ся въ задъ на се 50 лѣтне жите Володарске, чи напередъ споглянемо въ заслонену будучнôсть само зъ себе тисне ся на нашѝ уста желане:

„О взнеслый Цѣсарю, жій ще довго а довго“! Изъ сердця переповненй вдячностію, пôдносимъ нашь голосъ до достойного Ювилята въ дни Єго Ювилею: „Ты єси надѣя Австріи, Ты єси сильна защита єи силы, Ты нерозрывный союзъ єи народôвъ! Найже Всемогучій продовжить Твои дни ажь до найдальшихъ границь людского житя! Най Марія Цариця Святыхъ, най всѣ нашй Святй Покровителѣ при престолѣ Божôмъ сполучать ся зъ нашими молитвами и умолятъ намъ у Бога, щобы Найдостойнѣйшому Ювилятови на Цѣсарскôмъ престолѣ Австріи довгій ще вечеръ житя бувъ дарованый, але такожь, щобы той вечерь освѣчувало сонце супокою и не заколоченого щастя“. Аминь.

Дано въ день св. В. М. Димитрія року 1898.

Францъ dе Павля, Кардиналъ **Шенборнъ**, князь-архіепископъ Пражскій.
Антонъ Іосифъ, Кардиналъ **Груша**, князь-архіеп. Вѣденьскій.
Юрій, Кардиналъ **Коппъ**, князь-епископъ Вроцлавскій.
Іоаннъ Еван. Кардиналъ **Галлєръ**. князь-архіепископъ Зальцбургскій.
Фульгентій Царевъ, архіепископъ, епископъ Лєсіны.
Ісаакъ Николай Іссаковичь, архіепископъ Львôвскій обр. ормен.
Северинъ Моравскій, архіепископъ Львôвскій обр. лат.
Іаковъ Міссія, князь-архіеписк. Гориціи.
Григорій Райчевичь, архіепис. Задару.
Теодоръ Конъ, князь-архіеп. Оломунецкій,
Лука Солецкій, еписк. Перемыскій об. л.
Ігнатій Лобосъ, епископъ Тарнôвскій.
Еммануилъ Іоаннъ Шебель, епископъ Літомерицкій.
Францъ Салезій Баверъ, еп. Берненьскій.
Сімонъ Айхнеръ, князь-епископъ Бріксеньскій.
Іоаннъ Креститель Фляппъ, епископъ Паренцо-Полѣ.
Мартинъ Іосифъ Ржіга, епис. Будіѣвскій.
Іоаннъ Пузина, князь епископъ Краковскій.
Евгенъ Кароль Валюссі, князь-епископъ Тридентійскій.
Іосифъ Канъ, князь-епископъ зъ Гуркъ.
Францъ Марія Доппельбаверъ, епископъ Лінцу.
Михаилъ Напотнікъ, князь-епископъ Лявантскій.
Филипъ Накічь, епископъ зъ Спалято-Макарска.
Юліянъ Куиловскій, епископъ Станиславôвскій обр. гр. кат.
Коломанъ Белопоточкій, т. епис. Трікаля, апост. польов. Вікарій.
Іосифъ Григорій Мерчелічь, епис. Рагузы.
Едвардъ Іоаннъ Непомукъ Бринихъ, епископъ Кралевоградца.
Лєопольдъ Шустеръ, князь-епископъ зъ Секкавъ.
Іоаннъ Креститель Ресслєръ, епископъ зъ Ст Пельтенъ.
Андрей Марія Штеркъ, епископъ зъ Трієсту Капо Д. Істрія.
Матөей Занноні, епископъ зъ Себеніко.
Францъ Уцелліні, епископъ Катарскій.
Константинъ Чеховичь, епис. Перемыскій обр. гр. кат.
Антонъ Магнічь, епископъ Веґіи.
Антонъ Бонавентура Іеглічь, князь-еписк. Любляньскій.
Андрей Бѣлецкій, вікарій капітулярный въ Львовѣ обр. гр.

УВАГА: Въ мысль сего Посланія для ôтповѣдного торжественного Церковного отправленя Ювилея розпоряджаємъ слѣдуюче:

1) Щобы сей Пастырскій листъ дня 27. Листопада т. є. въ Недѣлю 25-у по св. Дусѣ вѣрнымъ въ часѣ торжественного Богослуженя ôтчитати.

2) Заповѣсти що въ Навечеріє 1-го грудня має ся почати торжество дзвоненємъ черезъ цѣлу годину.

3) Въ самъ день Торжества отправитъ ся въ катедральнôмъ храмѣ и во всѣхъ Церквахъ Епархіи торжественна св. Литургія (Служба Божа) спѣвана на намѣреніє Найяснѣйшого Пана Єго Величества Цѣсаря Францъ Іосифа I. съ долученємъ Службы „Благода-

ренія о полученіи прошенія и о всякомъ благодѣяніи Божіи" н. т. д. котра находитъ ся при кôнци въ Літургіконѣ. При кôнци же св. Літургіи отспѣває ся Молитва Благодарственная св. Амвросія „Тебе Бога хвалимъ" и благословеніємъ св. Тайнами и зъ Многолѣтствіємъ въ честь Єго Величества и „Имнъ народный".

4) По полудни того дня о год. 4. отправитъ ся на намѣреніє Єго Величества „Параклисъ" къ Пр. Богородици съ Супликаціею.

5) Належить ся также зъ Амвона завôзвати щобы въ той день Ювилея, св. Причастіє, молитвы, милостинѣ и другіи богоугодніи дѣла вѣрніи за Єго Величество жертвовали.

6) Запросити на тіи богослуженя всѣ мѣстцевіи Власти и школы.

Ч. 70. Ч. 5569.

Додаткове розпоряджене о ювилейнôмъ Торжествѣ Найяснѣйшого Пана.

Высока ц. к. Президія Намѣстництва пôдъ Ч. 11102/пр. удѣляє слѣдуюче розпоряджене:

„Наслѣдкомъ смерти Найяснѣйшои Панѣ Цѣсаревои и Королевои Єлисаветы, Єго цѣс. и корол. Апостольске Величество зволивъ наймилостивѣйше розпорядити, щобы всѣ задля 50-лѣтного ювилея панованя Найяснѣйшого Пана проєктованіи торжества дворскіи були занеханіи.

Также всѣ иншіи у Вѣдни и въ мѣстахъ головныхъ якъ и въ краю въ загалѣ задля ювилею намѣреніи офіціяльніи торжества маютъ бути занеханіи.

Не супротивлялобы ся натомѣстъ Найвысшимъ интенціямъ Найяснѣйшого Пана, єслибы въ всѣхъ мѣсцяхъ, где сутъ урядовіи осѣдки Властей державныхъ, вôдбули ся въ дни 2. грудня с. р. торжественніи богослуженя.

Комуникуючи се въ наслѣдокъ рескрипту Є. Е. П. Министра внутрѣшныхъ справъ маю честь упрашати Высокопреподобный Ординаріятъ о выдане въ той мѣрѣ сказôвокъ пôдвладному Духовеньству. Львôвъ, дня 19. жовтня 1898. Пиніньскій".

Повысше высоке розпоряджене подає ся до вѣдомости Всч. Клира съ покликомъ на высше наведеный вспôльный Листъ пастырскій Преосвящ. Епископату Австрійского.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 6. Листопада 1898.

Ч. 71. Ч. 5600.

О розрѣшеню ôтъ поста въ день ювилейный Єго Ап. Величества.

Высокопреосвященый Нунцій Апостольскій въ Вѣдни зъ 28. Жовтня 1898 Ч. 2124 удѣляє слѣдуюче письмо, котре въ рускôмъ перекладѣ гласитъ:

„Дожидаючи надходячого щастливого дня пятьдесятьлѣтія, въ котрôмъ начало ся панованє Єго Апостольского Величества надъ народами Австро-Угорщини, узнавъ я моимъ обовязкомъ, выявити Святѣйшому Отцеви утѣху и радôсть, якою по причинѣ сеи щасливои нагоды, наповняютъ ся серця всѣхъ народôвъ пôдданыхъ

великодушному Цѣсареви и Королю. Вѣсть тую принявъ съ радостію Святѣйшій Отецъ, бо надѣє ся, що изъ взаимнои любови, яка вяже Цѣсаря и Єго народы, сплывати буде супокôй и щасте на всѣ народы христіяньскû.

Но позаякъ день той памятный припадає на пятницю Филипового поста, въ котрôмъ вѣрнû католики до воздержаня и посту обовязанû, Святѣйшій Отецъ, хотячи приклонность свою Цѣсареви и народамъ Єго заявити, зволивъ ласкаво на день той вôдъ посту и повздержности розрѣшенє удѣлити для цѣлои Австрійско-Угорскои державы".

Повысше подає ся до вѣдомости Всч. Клира и до одвѣтного поступленя.

Отъ Еписк. Ординаріята

Перемышль, дня 6. Листопада 1898.

Константинъ,
Епископъ.

О. Іоаннъ Войтовичь
прв. канцлєръ.

Зъ печатнѣ Н. Джулыньского въ Перемышли.